

ÉSZAKI FÉNY.

HUMORISTIKUS HETILAP.

E lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények pedig a kiadó hivatalhoz küldendők.

Megjelenik e lap minden szombaton fél iven.

Előfizetési ár:

egy évre	5	frt.	—	kr.
félévre	2	"	50	"
negyére	1	"	30	"

A tizenegyedik parancsolat,

vagy „tréfáljuk meg az öreget.“

Autobiologikus humoreszk.

VII.

Ezután az öreg urakat nyomban követvén, a házmosolygó asszonyához közelíték, ki egy iszonyatos két águ pecsénye villával felfegyverkezve előttem frontot csinált.

Önkénytelenül eszembe jutott Dobó Katica, ki bizonyosan ily félelmes kétágu pecsénye villával taszigálta le a kopasz törököket Eger vár faláról.

Azután következett egy csinos kékszemű kacski barna lányka és egy oly rémületes meglepítés, hogy ijedtemben azt se tudtam fiu-e az én szeretetreméltó nagybátyám unoka öcsöcsé, vagy leány.

Tudniillik a kékszemű kacski barna leányka, az a kis pajkos nevető angyal, azokkal a piros ajkakkal, a ki ott törölgette előttem parányi kacsoit fehér kötényébe nem volt senki más, mint a tekintetes Zubogyi akarom mondani Pali bácsi leánya, s horrendum az én hét mázsás nagybátyám imádott jegyese, menyasszonya, jövődöbeli felesége s az én jövődöbeli nagynéném!

Annak a boglyas ripöknek, annak a szuszogó gönczi hordónak, annak a vasvilla bajuszú öreg urnak ilyen karcsu, bajusztalan fiatal felesége!

Azt se tudtam még lábomra álljak, s még csak a tizenegyedik parancsolat is ott hagyott

csufra a faképnél, abból se tudott eszembe jutni egy árva betű sem!

Nem is emlékszem én aztán egyébre, mint hogy általános szavazattal vőfélnék választattam, a mit én egy mindenek megelégedésére horizti hangon tartott dietióval annak rendje és módja szerint megköszöntem, s hogy a nedves puszi, melyet Pali bácsi utra valóul tulajdon leánya szeme láttára atyafiságosan az orrom alá nyomott, olyan pogányul ízlett mint a kovásszal vagy boreczettel savanyított magnak való nagy sárga uborka.

VII.

Felvirradt végre a nagy nap, az esküvő emlékezetes napja, melyen nagytiszteletű Szekeres uramnak egy gyönyörű lilom szálát kelle ünnepélyesen átültetni az én kedves szeretetreméltó nagybátyám virágos kertjébe.

S még alig hogy kibunt boglyasfejjel, borvirágos orral s rezes poszával Apolló a szálló árkából, hol a csikorgó éjet, valamelyik hófuvatagban nyugodtan áthorkolta, — s kedélyesen pislogva lekacsintott félazemmel az égről, már is talpon és nyeregben valék, vágdatván a harmadik falu felé.

Mert a szertartásnak közkívánat szerint a középső faluban kelle megtörténnie még a dél-eltü órákban s így ugyancsak nógattam a fakót, hogy a menyasszony násznépét — rendbe hozva — idejében átvezethessem mint nyáját a szamar.

Soha se volt oly rózsás kedvem mint éppen e napon. Tótágast állott, cigány kereket hányt

és bukfenchezett bennem a kedv cigány purgyéja s gyorsított három negyed taktusban járta szívem szobalánya a kacaj seprű nyelével a schnell-polkát, — ha arra gondolék, hogy az a kis iczi piczi barna lány pár óra alatt az én kedves szeretetreméltó nagybátyám kis felesége leend.

Hiszen ez második magyarított kiadása lesz annak, a mikor a sánta Vulkán az alvilág füstös kovácsa elvette a legszebb isten asszonyt Vénust.

Aztán — szó a mi szó — de nagy tiszteltű Szekeres uramnak nem az áldást kellene adnia az ilyen párra, hanem érte körülbelül így imádkozni:

„Bocsásd meg uram nékik, mert nem tudják mit cselekesznek.“

És nekem se a templomba kellene vezetni az ily magokról elfeledkezetteket, hanem egyenesen a világiállásra Philadelphiába!

De hogy is vetemedhetett el ennyire az én kedves szeretetreméltó nagybátyám a tizenegyedik parancsolat ihletett hirdetője, a modern élet bölesészet hétmázas apostola!

Hisz jobban illik számárnak a bokrétás cylinder, ökörnek a frakk meg a tubákos pixis, tehénnek a krinolin meg a vajsín keztyű, mint vén embernek a szerelem.

(Folyt. köv.)

Virágzik a szegfű

Virágzik a szegfű a kertben
S oly kedves, diszes a virágja,
Hogy a férget, mely ott belül rág,
Az ember még csak meg se látja.

Arcozod piros, szép szőke bimbó,
S mikint a szegfű oly viritó —
De tárczád feldulván a féreg,
Honnan kerül majd — pirosító?

Piff. Paff. Puff.

Kedvezs Kari barátom!

Azt izz gondolhatnád, hogy gyűskint kirántotta halál labam alól, hogy olyany sokaig nem mozgatom fületem. Pegyig bizom ilek és olyany szípen virágzom, mint a ti niptertétékben az acat. Hanyem hát nem irtem rá kürmölnyi, meg nagy kiküldetisz vóta rám bizva. Kint vútam Zárva-

varmégnyiben hol tavaly vota deghalál és maradtak klapczok sokan árvan. Sitak-ritak seginyek, mint a zanyátlan malaczkák, nem vót nekik krumpli ényi, se zabot nem tutak hegyéznyi. Azir mente Zárvaúl orszagszerte kirelem alizspányokhon, hogy szeginy koczákat fogagyák be megyijükbe, mert különben ihen egymást bekapkogyák. Erre tudommonta vóna Udvaros kipviselő nagy mirgesen, hogy: „hagy kapkogyák ha ihesek!“ de emberbarati irzis parancsolja a sziveknek; mert hijába! sag nem mezei lilumok ezek a kerekfejű tút gyerekek, hogy a természet felruházná őket. Segite-nyi kel szeginyeken.

Tehát én letem elkűdve kutyaforsponton, hogy hozak magammal ilyen tút csörmehket egy pár zsákkal. — In elizs vándoroltam kiterékű fiákeron egisz Gacsorszagig. Hogy megürültek szeginy klapczkák, midűn mesiltem nekik, hogy vizlek beneteket olyan szip országba, hol lepinyel vannak kiflasterozva utszak, hol kolbaszból van süvinykerítés és a hol ha nyem júl viseljitek magatokat, befutjanak benneteket tejfűlős fazikba. — Itt nyem kel kanyalat arulnyi nektek, iten majd feltaplal beneteket emlíjin a níp, azutany lesz belületek virslis kipviselő, varosi hivatalnyok, ujsag szerkesztyű, tán mig zurszaggyűlisi kipviselő is. Gyámapatokat mig szabad lesz hazabul is kitaszigalnyi.

Köptik izz markukat a kis svatoplukok, hogy majd lesz belülük nagy bajszos magyar zember, majd tudnak űk dulakodnyi. Zegy mar megizs kirt, hogy mintan ű Arvaúl szarmazott, hát szerezem meg neki Zentesen arvapiztari hivatal. No mondtam, hogy ott most van zegy derik zember, az izz bevándorlott; majd ha az kipviselő lesz akkor helyire majd beteszlek. Zegy masik kis ferde szaju nagyon ajánlkozott Sasvári Jancsihoz komornyiknak.

No hanem nem vóna szip tülem, ha meg nyem irnam ürvendetes hir, hogy besziltem Renyegát rokonyaival izz Siratyak nagyon szeginyt; mig most is tartogatyak ptykés kiklajbliát, mit gyerek koraban gyenge testin viselt. De in vigasztaltam űket, hogy ne busulják agyon magukat, mert Renyegát jól érzi magát a madar latta kenyiren és nyem sajnyalja a mannaligát meg a borovicskapalinkat. Kűtik tülem neki tiszteletet, meg zegy bögre turut, mondták, hogy ugy izz nem sokára hoznak taligaval kanalat majd meg latogatyak, ha kinyes nem lené.

De sag nihány napig tartott mulatasom

Zarvamegyiben. Essze hanytam klapczokat és megindultunk Vasarhelyre a lúd vagonyokon. Milyen szip vót nizni apróság, midőn egymást örömlükben felpofozták. Most mán itt vagyom Vasarhelyen 100 darab jószágocskával. No most mán sag a kurmanynak kelene gondoskodnyi tút ziskolákról, meg keminy nyaku magyarfaló muszka profesorokról, hogy aztan panszlavizmusnak ne sag az „Iszaki Finy“-ben, hanem valóságban izz lengedeznye fagyos zephirje.

Olvastam zujsagba, hogy Renyegat bacsinak szemibe vagjatok zigazság! Ne incselkegyetek véle, mert zegyszer sag befal minyajotokat mint a mese beli gömböcz. Tán nem montak rokonyai, hogy mán a böcsűben izz leharapdalta magarúl kötűfiket és megete horgolt fiketűjét. Veszedelmes portéka ám az. — In ha kis fiam búgni kezdi sag ugy ijesztem, hogy elvisz aza seprűszakallu mumus, és minnyá bekapja száját gyerek.

No hanem baratom uram sajnalom ám, hogy nem juthatam el közgyűlisbe. — Halotam vót nagy ribiló. Szakállas Miskát a mojjörgetőt felakarták függesztenyi hivatalból. Udvaros kipviselő man madzag is kihuzta zsebibül. Halotam hogy sag azir vót hibas, mert nem követett el semmi hibát. De meg izz irgalmaztak ám iletinek; mire Miska ugy megörülte magát, hogy mingyar elkezderte hiznyi — és el izz megyen nem sokara Chicagóba, a hat mázsás amerikaiak baljába a többieket kicsufolnyi.

Hanem elig izz lenne mán ennyi a levélből mert majd nem lesz se vige, se hossza, mint a Renyegat bacsi szakallanak Azir izz:

Istenbe bizva magadat, megmaradtam baratom:
Zaprakodobosehivuraschek Vencel.

Maródia.

Hol a kancsó, melyből Kristus vére
Áradatként ömle a gégémre,
Mely szeszével hő szerelmet gyújt;
Tágas öblét hűséges barátja,
Bár „totál,“ de epedve kiáltja
S kart feléje busan vágyva nyújt?

Itt a kancsó, ah! de nem a régi!
Nincs már benne bandacsonyi régi,
Nem a lumpok kancsója már.
Rég kiitták az utolsó cseppet
Én se iszom tán belőle többet,
Mert öblében hidegvizet zár.

És hol a lúd neki pirult teste,
Mely együve csalta minden este
A kószáló vagabundokat;
Honnan a szag sebes röpke szárnynyai
Szerte-széjjel minden felé szárnyal,
Ingerelve hűn az orrokat?

Itt van a tál, bicsak is mellette,
De lúd nincs mert gyomrunk eltemette,
Rég földi már a domboru hant.
Meg átkozza üresen a tálat
Ugy az ember, mint a házi-állat,
Éhesen ha néha rá pillant.

És hol a nép, mely kupát emelni
Semeléskor „tuti-macsesá“ lenni,
Noé apánk nyomdokin tanult?
„Elázott“ bár, rögről-rögre hága,
Hervadatlan volt szép ifjúsága
S a jelenben mult, s jövő virult.

Sanyi állj meg! kores volt anyja vére,
Más faj állott a lumpok helyébe
Selma képpel, gyáván — diestelen.
A hős népből, mely tudott berugni,
Berugás közt Bachusnak áldozni;
Pistán kívül senki sincs jelen.

Kakas Pista.

Hires emberek életrajza.

Pingálja Ripacsos Pista.

I. Csuklyási Buthai Józseb.

Ecce homo! Ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes! Ha akarom misericórdiánus főszakács, peccsenye forgató barátságtalan barát, ha akarom rector, ha akarom árvák és szegények protectora, ha akarom pegasusrugta fűzapoeta, hires tárczaczikkiró, polemizálás nagy mestere, többélő és holt nyelv apostola, ha akarom olyan semmi, a miből — ha Isten is ugy akarja — idővel valami, na egyébb nem is, de lekenyerezett s díjazott színbiráló váihatik!!

A multban — melyet a barát csuha durva hálója takar — szent zsoltoszmák éneklésében telt kiváló kedve, majd ismét csuhát fordítva vagy cserélve Don Juan palástot öltött fel és szent zsoltoszmák helyett epedő lirai ömlengésekkel szentségtelenítette meg ajkait. A kolostorridég falai közül a nagyvilág zajába és tengerébe dobta magát, s most a többi üres tök modorában fenn uszik a felszínen.

Ért mindenhez — de nem tud semmit! képzelete élénk, épít légvárakat, tollának hatalma vakmerő, mert vakmerő — merő vak és mert merő vak — szemtelen is. — Mondják, hogy odvas koponyájának korszülöttje — nem messze esett fájától; és hogy mindenszava egy lábbal tapodott kigyó sziszegése.

Azt is mondják, hogy a kofákból alakult Pletykaegylet megválasztotta elnökének, a Szentestre jövő szintársulat pedig tiszteletbeli tagjának. Ez utóbbi nagyon helyes majd megtanítja ő a színészeket miként kell komédiázni, ha feltűnést akarnak okozni az életben.

Vannak egyéb jó tulajdonai is: harapása nem mérges és ha fullánkját kiereszti a „Darázs” sorsára jut t. i. a végvonaglásban sinlődik.

Szükség esetében az „Északi Fény” minden lelkifurdalás nélkül kiállíthatja számára a „szegénységi bizonyítványt.”

Szellemi rugamok.

K i igdatói könyvből.

Virágos Tót fia kihallgatandók amennyiben annak kihallgatása nélkül nevezett inas gazdáját nem eszközölheti.

Sasvári Jancsi elvégezvén az egyetemet*) a többek közt tanárainál is csapott bucsu látogatást. Ezek egyikénél egész elérzékenyülve szóla „kedves tanár ur én önnek köszönhetem mind azt amit tudok!”

„Oh kérem — válaszolá a tanár egész udvariasan — ne is tessék említeni azt a csekélységet.”

„No ha még most se tud fizetni az ur, ugy kénytelen vagyok részemre lefoglaltatni minden ingó vagyont!”

„A mi az enyém azt lefoglalhatja minden tétovázás nélkül.”

„A mi az öné?? azt hiszem az öné minden amit itt látok?”

„Csalódni méltóztatik. Ezen butorokat csak kikölcsönöztem; azonban kerül még is valami amit lefoglalhat, hanem azok most Henczegiek-nél vannak.”

„És azok?”

„A feleségem meg két eladó leányom.”

*) Renegát bácsi megbocsájt, ha az egyszer én is „fullentek.” Szerk.

„Isten ments! majd hogy engem is gyötönkre tegyenek, mint az urat.”

„A ki téged kövel meghajít, hajítsd vissza azt kenyérrel” magyarázza a biblia ezen ismert mondatát a lelki atya az egybegyűlt hívek előtt.

„De tisztelendő ur — szóla közbe egy jámbor baka, — ha én visszavágom neki profanttal, nem is kel az fel többet soha!”

Alkalmi toaszt.

X. faluban birót választottak s mint illik hatalmas vacsorával ülték meg az instellatiót. — Sorba járt a felköszöntés, csak az asztal végén ülő két pofára zabáló esküdt nem adott még hangokat.

„Halljuk a szíp szót! beszéljen már esküdt uram is valamit” szóla fel ingerkedve a falujegyzője.

Esküdt uram nyöszörög, szabadkozik, de miután látja hogy nincs menekülés nagy lassan feltápáskodik a nagy karosszékből és ekként kezdi meg a siralmas toasztot:

„Amint a bíró ur, ugy én is, de nem csak azonképen, — hanem tulajdonképen. Minek utánna tehát az ur Isten sokáig éltesse!”

Mercurius szelenczéjéből.

T. cz. kapitány ur ú kigyelminek. Ezen levelet tekintetes hivatalhoz katonai kérés felől Szentesen.

A szentesi „keserőlapu” szerkesztője azt állítja, hogy ő nem goromba, mert ő finomul szokott ledorongolni mindenkit.

Helyi hírek.

Fetter ötven éves semmit nem tevésének jábileumát vasárnap fogja megünnepelni.

Köszönet nyilvánítás.

Mindazoknak, kik névestémen meg nem jelentek, köszönetemet nyilvánítom Kiadó.

Ócska gúnyák bérbeadása!!!

Alólirottak Kurczaparti lakásán, a f. év oct. hó 10-én d. e. 8 1/2 órakor megtartandó önkényes nyilvános árlejtésen — különféle nagyságu és finomságu kopott bársony gesznye-gusznyái, három évre haszonbérbe fognak adatni.

Az árlejtési feltételek addig is az „Északi Fény” szerkesztőségénél megtekinthetők.

Sasvári Jancsi m. k.

Laptulajdonos és kiadó: Szakál Mihály.
Felelős szerkesztő: Kovács Károly.